

HOGYAN JÁRJ SZELLEMBEN? – LELKI VAGY SZELLEMI? 3. rész

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2023. november 26.

Dicsőséget adunk Istennek! Halleluja! A mai napon folytatom azt a tanítássorozatot, amit pár héttel ezelőtt elkezdtem. Kérlek benneteket, hogy lapozzatok a Bibliátokban Jakab apostol levelére, azonban mielőtt ezt elkezdem, egy kis áttekintést most is hadd mondjak. Pár mondatban összefoglaljuk, hogy miről volt szó az elmúlt hetekben. Az első alkalommal elég mélyen belementünk abba, hogy a lelkünknek, a lelki világunknak is szüksége van arra, hogy épüljön, szüksége van arra, hogy egészséges legyen. Beszéltünk arról is, hogy a lelki dolgaink ugyanúgy részben örökletesek, mint ahogy a fizikai adottságaink is, amit a szüleinktől örököltünk. A külső megjelenésünk, a testalkatunk, a génjeink szüleinktől örökletesek, illetve a lelkünkben felfedezhető személyiségi jegyek és tulajdonságok szintén szüleinktől, nagyszüleinktől átöröklődtek a mi életünkbe, ezzel kapcsolatban hallhattál az első alkalommal több mindent erről.

Azt hiszem, hogy hangsúlyoznom kell azt, hogy a lelkünkben lévő téves világnézeti dolgokat le kell rombolnunk. Nagyon fontos tisztában lenni azzal, hogy kik vagyunk, hogyan épülünk fel, mint ember, de nem úgy kell ezt nekünk látnunk, ahogy a világ látja, hanem úgy, ahogy ezt Isten mondja, és jelenti ki a számunkra. Amikor megismerjük önmagunkat mélyebben, és erről volt szó a múlt héten, akkor kinyílik előttünk egy olyan világ, amit nem tudunk megtanulni az iskolában. Amiről nem tudunk filmeket nézni túl sokat a tévében, amiben olyan dolgok jönnek a felszínre, amiket sehol máshonnan nem tudunk pontos és jó információként megkapni, csak Isten Igéjéből, a Bibliából. Amikor az ember meglátja azt, hogy a Biblia mit mond rólunk, akkor felmerül azonnal bennünk, hogy de én ezt máshogy érzem, máshogy látom magamban! Ugye beszéltünk arról, hogy az ember szellem, lélek és test. A testünk a legkézzelfoghatóbb értelemszerűen. Az elsődleges dolog, amit az ember lát a másikban, amikor találkozik vele, az elsődleges kapcsolódási pont az, hogy a szemünkön keresztül látjuk, a másik hogyan néz ki a testben. Vékony, molett, magas, ősz, kopasz, vörös hajú, stb.

A következő kapcsolódási pont a másik lelkének a megismerése. Amikor elkezdi az ember beszélni, akkor azt a lelkéből teszi, kifejezi az érzelmeit, kifejezi a gondolatait, az intellektusát, kifejezi az erkölcsi, morális értékeit, egy csomó mindent az ember kifejez, és ezért is szokták mondani sokszor találóan, hogy valaki megszólalásig szép. Ugye? Mert amikor megszólal, akkor az emberben összeomlik egy kép a másiról, hogy addig voltál szép, amíg csak kívülről láttalak, de most már látom a lelkedet, most már nem vagy olyan szép.

De mi újság a szellemmel kapcsolatban? Mert ugye a Bibliában ott van, hogy az Isten Szellem, és mi az Ő képére és hasonlatosságára lettünk teremtve. A szellemünk lett az Ő képére és hasonlatosságára teremtve, nem a lelkünk, és ez olyan megfoghatatlan. És tudod miért megfoghatatlan a szellem? Azért, mert megfoghatatlan. Azért, mert nem látod. Azért, mert nem érzed. Azért, mert nem tudsz vele kapcsolatot teremteni a lelki és a testi síkon. Nem látod ezt a tükörben, nem tudod megfogni, nem tudod átölelni, a szellem érzékelése nem olyan egyértelmű, mint ahogy az ember lelkének az érzékelése.

Akkor hogyan lehetséges a szellemmel bármilyen kapcsolatot teremteni? Amikor a szellemmel való kapcsolatteremtésről beszélek, akkor nem arra kell gondolnia neked, vagy bárkinek, aki hallgat engem, hogy valami démonikus szellemvilággal akarok itt kapcsolatot teremteni, hiszen Isten is Szellem. Szellemi lény. Az angyalok is szellemi lények, és ahogy vannak jó szellemek, vannak rossz szellemek is, hogy nagyon egyszerűen fejezzem ki magam.

Tehát amikor arról beszélünk, hogy a szellem nem megfogható, a szellem nem érzékelhető, felmerül a kérdés, hogy akkor mégis milyen módon van lehetőségem neked arról ismeretet szerezni? Hogyan lehet a szellemvilágba benyúlni? Hogyan lehet a szellemvilágba belátni? A hiten keresztül. A hit az, amely azt mondja, hogy az a szellemi igazság, amit Isten mond, az igaz. A hit az, amivel gyakorlatilag a lelkem azt mondja erre, amit a szellemi igazságként Isten mond, hogy igen, ez

igaz, ezt el akarom fogadni, úgy döntök, hogy én ezt elfogadom, és azt mondom, hogy igen, ez az igazság. Isten szavát, Isten beszédét nem látod. Istent magát sem látod. Nem érzed, de mégis hiszel benne. Az Ő fizikai síkon való, kézzelfogható megnyilvánulásait tudjuk érezni, tapasztalni valamilyen szinten természetesen, hisz ennek egyik ékes bizonyítéka volt, amikor Jézus megtestesült a földön. Az a szellemi igazság, amiről azt mondja a Biblia, hogy Ő maga az Ige, az Ige testté lett, és lakozott közöttünk. Az Ige szellemi, örök érvényű igazság, fizikai testet öltött, és így megláthattuk Őt.

Azt mondja erről János apostol, hogy megláttuk és megismertük az Ő felénk irányuló szeretetét. Meg is látták, meg is tapasztalták, és ez az, amit nekünk is meg kell látni és tapasztalni, és amit sokszor úgy tudunk meglátni, hogy egyszerűen elhiszük azt, amit Ő mond. Elhiszük az igazságot, hogy Isten beszéde örök érvényű igazság, és a lelkünket ehhez hozzá kell igazítani. A lelkünkben vannak világnézeti dolgok, értékrendek, van egy csomó olyan dolog, amit az ember örökölt, vagy megtanult. Megtanulta a világban, megtanulta az iskolában, megtanulta a környezetétől. A környezeti hatások miatt ráakódott az ember lelkére sok minden, ez miatt vagy megkeményedett, vagy meglágyult, vagy keserűvé vált, vagy felszabadulttá vált valamilyen szinten, de inkább az a jellemző, hogy az ember bezárkózik egy kicsit, és óvatos azzal kapcsolatban, ami a világban van, mert a világ ebben a formában nem egy olyan gyönyörű világ, mint ahogy az isteni szellemvilág, a mennyország. Ezért amikor az ember sérüléseket, bántásokat, fájdalmakat kap, sokszor bezárkózik, és felölt magára olyan téves dolgokat, amiket bizony le kell rombolni.

Amikor az ember újjászületik, és keresztnyé válik, a szelleme születik újjá. Innentől kezdve örök folyamat, hogy megismerjük azt, hogy mivé váltunk, mivé lettünk szellemben, mivé lettünk mi Krisztusban, és fel kell ismernünk, hogy a szellemünkre az az igaz, amit a Biblia mond róla. Hogy amíg Jézus nélkül éltük az életünket, addig a szellemünk halott volt, amikor pedig újjászülettünk, a szellemünk élővé vált Isten előtt. Nagyon-nagyon bőséges és csodálatos dolog történt ott bennünk, amit nem érzünk, de meg tudjuk vizsgálni, meg tudjuk keresni az Igéből, a Bibliából, és el tudunk változni a lelkünkben ennek a hasonlatosságára. Akinél ez megvan, hogy felismeri, hogy a gondolataiban, az érzelmeiben, az akaratában változnia kell, az ki tud lőni nagyon rövid időn belül, mint egy golyó, és nagyon szépen tud ívelni felfelé az élete. Akinél pedig nincs meg ez a felismerés, és nem hozza meg a döntést, hogy változik a lelkében, hozzáigazítja magát az Igéhez, az pedig toporog egyhelyben és azon csodálkozik, hogy a másoknak miért mennek olyan jól a dolgai, miért mennek olyan sikeresen a dolgai, nekem meg miért nem.

A legtöbb esetben ez nem hit probléma. Nem azzal van a baj, hogy valakinek nincsen hite, vagy nem elég a hite, vagy nem elég erős a hite, és lehetne ezeket a hittel kapcsolatos jelzőket sorolni, nem ezzel van a probléma, hanem azzal, hogy az egyikük a döntéseit továbbra is a régi, lelki, testi gondolkozásmódja szerint hozza meg, míg a másik az új, bibliai módszerek szerint. Ezt a módszer szót nem nagyon szeretem, de most akkor is ezt használom. Vannak bibliai alapelvek, bibliai szellemi igazságok. És amikor az ember elkezd ezeket alkalmazni, hinni, és elkezd cselekedni azzal, amit a Biblia mond, függetlenül attól, hogy érzi, nem érzi, kedve van hozzá, nincs kedve hozzá, egyszerűen hittel rááll és azt mondja, hogy ez az igazság, és én hiszek Istennek, és elkezd ezeket a szellemi dolgokat működtetni, akkor az élete egyre inkább kezd megváltozni. Aki pedig továbbra is csak a saját meggyőződése, saját lelkének a gondolatai, vágyai szerint hozza meg a pénzügyi döntéseit, a munkaügyi döntéseit, a házassággal kapcsolatos döntéseit, a gyerekneveléssel kapcsolatos döntéseit, az egyszerűen toporog egy helyben, falakba ütközik, és nem érti, hogy miért nem működik neki az, ami a másoknak igen, amit a Biblia ígér? A hatékonyságunk meg tud sokszorozódni, ha a bibliai módszereket, vagy bibliai szellemi igazságokat alkalmazzuk, és nem azt mondom ezzel, hogy minden olyan könnyű lesz, hogy semmilyen problémával nem szembesülünk most már, egyszerűen azt mondom, hogy Isten Igéje igazság. És pont. Elegendő kell, hogy legyen a számunkra annyi, hogy azért tesszük, azért csináljuk, azért gondolkodunk úgy, azért végezzük úgy a dolgunkat, mert Isten azt mondta, hogy ezt így csináljuk. Az istenfélelem abban is meg tud nyilvánulni, hogy egyszerűen azért teszem a dolgokat úgy, mert Isten azt mondta. Aztán van, amit értünk ebből, van, amit nem

értünk, valamihez hosszú hónapok, évek kellene, hogy utólag megértsük, hogy Isten azt miért mondta, és jaj, de jó, hogy én akkor engedelmes voltam annak ellenére, hogy nem értettem.

Általánosságban véve a nyugati kultúrában és a világban nincs benne a szellemvilág elfogadása. Nincs benne a racionális, földhözragadt világnézetben az, hogy az elme és a lélek elfogadja a csodákat, a természetfeletti dolgokat. Egy afrikai, vagy ázsiai, vagy például egy indián törzs szemléletében alapjaiban benne van a szellemvilág elfogadása. Hisznek abban, hogy létezik a szellemvilág, és nem azt mondom, hogy mindent jól hisznek, jól gondolnak, és jól fogadnak el. Csak egyszerűen maga az, hogy elfogadják, és számukra alap, hogy létezik, addig az európai ember számára ezek a szellemi dolgok, amiket nem tudunk megmagyarázni, amiket nem tudunk megfogni, ezek olyan idegenek, és ha idegenek, akkor inkább távol tartom magam tőle. Mi mindent a racionális elménk, a gondolkodásunk alapján akarunk kézzelfoghatóvá tenni, Van ebben is egy nagyon nagy csapda, mert az ördög belopódzott a nyugati kultúrába úgy, hogy azokat a távol-keleti hamis dolgokat, amiket az ördög készített, mintegy kis romantikus ideológiaként lebegtetni az emberek szeme előtt. Ez miatt reneszánszát éli a buddhizmus, a jóga, a mindenféle hasonló okkult dolog, és azt gondolják az emberek, hogy ezzel nincsen semmi gond.

Ugyanakkor, amikor az ember beszél Jézusról, beszél Istenről, a több ezer éves európai vallásos gondolkozásmódból fakadóan az emberek ennek ellenállnak. Azt mondják, hogy de hát volt ideje a kereszténységnek, volt kétezer éve, hogy bebizonyítsa azt, hogy igaz és valós, és hát hova jutott vele? Mert a sok visszaélés, a sok negatív dolog, és lehetne sorolni, hogy milyen rossz módon mutatta be a vallás Istent.

Nem egyszerű a helyzet. Amíg nagyon sokan mindent a szellemi és a természetfeletti dolgokra vezetnek vissza, ezekben az úgynevezett nem fejlett országokban az emberek, tehát az afrikai, ázsiai, indián törzsekben, addig nekünk ezzel problémánk van. Ott mindent a szellemire vezetnek vissza, és ezért könnyebben is tudnak kapcsolódni, illetve könnyebben el tudják fogadni az igazságot. Tény, hogy a hamis dolgokat is könnyen el tudják fogadni, sajnos. De itt most a lényeg nem ez.

Isten szava egy tükör, ami megmutatja és megmondja nekünk, hogy mi az igazság, és nekünk ebbe kell belenézni. Erről beszél Jakab apostol, az 1. fejezet 22-es versétől a 25-ig, ezt fogom felolvasni, hogy nézd meg a szellemi igazságot, és ott keresd, ahol az van! Mert a szellemvilág nagyon is létezik. A szellemvilág nagyon is valós, és a szellemvilág nagyon is meg tud nyilvánulni a lelki és a testi síkon is, de attól, hogy valami természetfeletti, attól, hogy valami szellemi, az még nem jelenti azt, hogy az Istentől van. Vannak nagyon jól kinéző dolgok, nagyon pozitívnak tűnő dolgok, amik szellemiek, mégsem igazságok. Tehát ezt mondja Jakab:

Jakab 1,22–25.

22. Az Igének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat.

23. Mert ha valaki hallgatója az Igének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, aki tükörben nézi az ő természet szerinti ábrázatát:

24. Mert megnézte magát és elment, és azonnal elfelejtette, milyen volt.

25. De aki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és meg is marad abban, és nem feledékeny hallgatója, hanem cselekvője is annak, az áldott lesz cselekedeteiben.

Ha tudni akarom azt, hogy mennyire feküdtem el a hajamat, mit kell tennem? Azon túl, hogy megpróbálom megtapogatni. Próbálom kisilabizálni, hogy mennyire volt jó az álmom, belenézek a tükörbe, nem? Hogy mennyire áll jól a nyakkendőm, vagy az öltönyöm vagy az ingem, vagy mennyire piros az arcom, belenézek a tükörbe. Fizikai értelemben meglátom önmagam tükörképét, és tudok változtatásokat tenni. Meg tudok fésülni, meg tudom igazítani magam. Mi a helyzet a szellememmel? Ha meg akarom tudni azt, hogy milyen a szellemem? Ha meg akarom tudni azt, hogy mi van ott igazából belül? Akkor az ember nézhet így magába, de nem innen fogja a saját szellemét megismerni, hogy nézi saját magát. Mert saját magad, ha nézed, akkor csak a lelket fogod látni és érezni. Ha meg akarod tudni, és meg akarod látni, meg akarod nézni a szellemedet, akkor a szabadság tökéletes törvényébe kell belenézned – ahogy Jakab fogalmaz –, ami nem más, mint az Isten beszéde, Isten Igéje. Azt kell megnézned a tükörben, amit Isten mond rólad. Mert Ő teljesen objektív módon, teljesen

igaz módon, valóságos módon mondja meg rólad azt, hogy milyen vagy valójában. Hogy milyen vagy valójában, hogy mivé lettél teremtve Krisztusban, azt meglátod az apostoli levelekből. Ott megláthatod azt, hogy újjászületél, hogy benned ott él a Szent Szellem, kitöltetett a szívedbe. Ott megláthatod, hogy Krisztus értelme van benned. Ott megláthatod, hogy a Szellem gyümölcsei ott vannak benned. Ott megláthatod az Igében azt, hogy meg vagy mosva a Bárány vérével, hogy meg vagy igazítva. A tükörben megláthatod azt, hogy az Ő sebeiben meggyógyultál. A tükörben megláthatod azt, hogy teljes vagy, és tökéletes vagy. A tükörben, a Bibliában ezt mind megláthatod.

Erre mondja Jakab, hogy ne legyél feledékeny hallgatója. Mert ahogy belenézek a tükörbe, aztán elfordulok a fizikai tükörtől, már elfelejtettem, hogy hogyan nézek ki. Már elfelejtettem, hogy hogy áll rajtam a ruha. Ugyanígy vannak a keresztények, ugyanígy vagyunk sokszor mi is, belenézőnk az Igébe, és látjuk azt, hogy milyenek vagyunk, de ahogy elfordulunk az Igétől, elfelejtjük, hogy a Biblia mit mond rólunk. Elfelejtjük, hogy Krisztus értelme bennünk van, és hogy mindent tudunk? Elfelejtjük, hogy a Jézus sebeivel meggyógyultunk? Sokszor elfelejtjük! Így nem vagyunk boldogok a cselekedeteinkben, ahogy mondja itt nagyon szépen Jakab. A keresztény élet kulcsa az, hogy megtanuljunk szellemben járni, és megtanuljuk azt látni, folyamatosan abban élni, amilyenek az igazság szerint, a Biblia szerint vagyunk. Elkezdjük a lelkünket hozzáigazítani mindahhoz, amit Ő mond rólunk, hogy kik vagyunk mi Őbenne, és Ő ki mibennünk.

A Galata levélben, az 5. fejezetben Pál apostol beszél erről a 16-os, 17-es versben. Gyönyörűen mondja ezt:

Galata 5,16–17.

16. Mondom pedig, szellem szerint járjatok, így a testnek kívánságát nem fogjátok véghez vinni.

17. Mert a test a szellem ellen törekedik, a szellem pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.

Nem tudom szebben elmondani, mint ahogy maga az Írás mondja. „Mondom pedig, szellem szerint járjatok”. Mit jelent szellem szerint járni? Erről beszélünk ma, és ezt szeretném ma kifejtteni. „Így a testnek kívánságát nem fogjátok véghez vinni. Mert a test a szellem ellen törekedik, a szellem pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.” Te voltál már úgy, hogy nem azt cselekedted, amit akartál? Bátran, fel a kezekkel! Én vállalom, hogy volt már nemegyszer, hogy nem azt tettem, amit igazán akartam. De a testem, a meg nem újított lelkem, az érzelmeim, a keserűségem, a nagy szám, az indulatom vitt abba az irányba, ami pont az ellenkezője a szellemi iránynak. Itt azt mondja az Ige, hogy jaj nekem! A test a szellem ellen törekszik. A szellem pedig a test ellen.

De mi a test? A test csupán – itt a bibliai szóhasználattal élve – az a fizikai dolog, amit meg tudsz fogni, amit meg tudsz érinteni? Nem. Itt a test, ahogy olvasom majd tovább az Igében, látni fogod, hogy nem csupán azt jelenti bibliai értelemben, hogy egy hetven, nyolcvan, száz kiló csont, hús, bőr, hanem valamilyen gondolkozásmódot jelent. Valamilyen, nevezzük így, lelkiállapotot jelent. Valamilyen lelki mechanizmust, lelki rendszert jelent, ahogy az ember a döntéseit meghozza. A testi élet tele van keserűségekkel, tele van küzdelmekkel és csalódásokkal. Ez nyilvánvaló. Ha őszintén szembenézel magaddal, azt mondod: de hát annyiszor csalódtam már magamban! Annyiszor elhatároztam már, hogy ezt így fogom csinálni, úgy fogom csinálni, így akarom, azt akarom. Akaraterőt szívtál magadba, és mindenféle dolgot, magadba gerjesztetted, hogy többet nem fordul elő. Aztán megint beleestél ugyanabba a hibába. Megint beleléptél ugyanabba a vízbe, megint ugyanabban a pocsolyában lett sáros a lábad. Lehet, hogy ez már egy, öt tíz, húsz, harminc éve így folyik, és azt mondod, hogy hát ebből nem lehet megszabadulni! Annyira akarok változni, de nem sikerül.

Itt az Ige, hogy a szellem a test ellen, a test a szellem ellen törekszik. A szellemben járás azonban, ha ezt felismerjük, hogy ez micsoda valójában, akkor ez egy olyan szabadságot hoz, amit soha senki nem tud neked megadni. Semmilyen módszer, semmilyen tanulmány, semmilyen terápia, csak Isten Igéje, Isten beszéde.

Galata 5,13–14.

13. Mert ti szabadságra hívtatok atyámfiai; csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, hanem szeretettel szolgáljatok egymásnak.

14. Mert az egész törvény ez egy Igében teljeseedik be: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.

Azt mondja itt Pál, hogy szabadságra vagytok elhívva. Ez a szabadság csak akkor realizálódik az életedben, ha szellemben jársz. Ha test szerint jársz, az nem szabadságot hoz neked, hanem kötetést. Ugye nem véletlenül mondja itt, hogy ez a szabadság, ez nem arról szól, hogy szabadon, a gátlásokat levetve, mindent csinálhatsz, ész nélkül. Tehát nem szabadosságra vagyunk elhívva. A szabadság, nem arról szól, hogy ez ürügy legyen a testnek, hogy bármit csináljon, hanem az a szabadság, amit itt a 15. verstől a végéig olvasva, és a mai napon kibontva hallasz.

Galata 5,15–22.

15. Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emésszétek.

16. Mondom pedig, szellem szerint járjatok, így a testnek kívánságát nem fogjátok véghez vinni.

17. Mert a test a szellem ellen törekedik, a szellem pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.

18. Ha azonban a Szellem vezet titeket, nem vagytok a törvény alatt.

19. A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás.

20. Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarokodások, visszavonások, pártütések,

21. Irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók: melyekről előre mondom néktek, amiképpen már ezelőtt is mondtam, hogy akik ilyeneket cselekszenek, Isten országának örökösei nem lesznek.

22. De a Szellem gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.

Ugye itt kilenc tulajdonság van – nevezzük így – felsorolva a Szellem gyümölcse után. Előtte a test cselekedeteinél pedig hosszabb a lista, és ott úgy fejezi be a gondolatot Pál: „és az ezekhez hasonlók.” Itt a test cselekedetei között nem mindegyik a fizikai testtel végrehajtható dolog, mint a paráznaság, házasságtörés stb., hanem sok minden egy gondolkozásmódbeli, egy mentális dolog, mint a viszálykodások, a harag, a gyűlölködések, a versengések, ezek mind-mind a lelkeddel megcselekedhető dolgok.

Tehát a testi ember az az ember, aki az öt érzékszerve alapján hozza meg a döntéseit, hogy mit lát, érez, tapasztal, mi az, ami körbeveszi és testi módon reagál rá, és nekik ilyen cselekedetei vannak.

Nyilvánvaló, ha mindenkor a Szent Szellem vezetése alatt élünk, akkor nem fogjuk ezeket tenni. Ha megnézzük Jézus életét és a szolgálatát, akkor látjuk, hogy Ő nem ilyen volt. Ő teljes mértékben uralta az indulatait. Teljes mértékben alávetésben tartotta a testi indulatait. Teljes mértékben kész és képes volt arra, hogy szellem szerint járjon, azaz mindig mindent úgy tegyen, ahogy azt az Atya mondta neki, ahogy a Szent Szellem vezette Őt. Semmilyen bűnt soha, egyetlen egyszer sem követett el.

Az a helyzet, hogy a szellemünkben, az újjászületett szellemünkben ilyenek vagyunk mi is. Ha újjászületél és Krisztusban vagy, ott nem tudsz a szellemed által bűnt elkövetni. A lelkedben és a testedben értelemszerűen igen, mivelhogy nem lett megújítva még, ezért ott időről időre az ember szembesül a korlátaival és azzal, hogy esendő.

A Biblia pozitív, illetve negatív kifejezésekkel illeti az embert az alapján, hogy hogyan éli meg az életét, és nevezi az embert szellemi embernek és időnként testi embernek is, és egy időben a kettő nem lehetséges. Az ember vagy testi vagy szellemi. Az 1Korinthus 3. egy sokat használt igever, amiben azt olvassuk, hogy Pál ezekkel a szavakkal kedveskedik a korinthusi gyülekezethez:

1Korinthus 3,1.

1. Én sem szólhattam néktek, atyámfiai, mint szellemieknek, hanem mint testieknek, mint a Krisztusban kisdedeknek.

Elég határozott véleményt mond el nekik arról, hogy hogyan viselkednek, hogyan élik meg a keresztyén életüket. Ez itt olyan, mintha a szellemi ember érett lenne, a testi ember pedig éretlen. Nem feltétlenül érettségről, vagy éretlenségről van szó, amikor testi emberről beszélünk. Mert egy

sok éve keresztény ember, aki megtanult nagyon sok mindent az Igéből és érett, sok mindenben tud testi módon is viselkedni, míg egy frissen újjászületett, ma született keresztény ember is tud szellemi módon viselkedni bizonyos dolgokkal kapcsolatban. Csak egy példát hadd hozzak, hogy mennyire könnyű egyikből a másikba átesni, vagy fordítva.

Amikor megkérdezte Jézus a tanítványaitól, hogy kinek mondanak az emberek engem, ők elmondták azt, hogy mit hallottak a városban, meg a környékben. Utána megkérdezte tőlük, és ti kinek mondotok engem? Akkor Péter a Szellem által azt mondta, hogy te vagy a Krisztus, te vagy a Messiás, az élő Isten Fia. Boldog vagy, Jóna fia – mondta Jézus –, mert ezt a Szellem nyilatkoztatta ki neked.

Eltelt pár perc, amikor ez a szellemi ember, Péter már elkezdett emberi módon gondolkodni, elkezdett emberi dolgokat előtérbe helyezni, és amikor Jézus mondta, hogy neki keresztre kell mennie, neki meg kell halnia, akkor ő ezzel ellenszegült és megdorgálta Jézust. Gondolj bele, Péter megdorgálja Jézust! Azt mondja, hogy nem, ez nem történhet meg! Mit mond neki Jézus? Távozz tőlem, sátán, mert nem az Isten dolgaira gondolsz, hanem az ember dolgaira. Tehát egyik pillanatban Péter szellemi megnyilvánulásban volt, és eltelt, nem tudjuk pontosan, hogy mennyi, de nagyon rövid idő, és már teljesen az ellentétes oldalon volt. Ezt is ki fogjuk ma egy kicsit mélyebben bontani, hogy mit jelent az, hogy az ember érett, vagy nem érett, vagy mire vonatkozik ez.

A világban egyébként nincsen használva az a kifejezés, hogy testi vagy szellemi, ez egy bibliai kifejezés. A Biblia is egyébként a világban élő embereket inkább természetes embereknek nevezi. De egyértelmű, hogy a testi embert az érzékei irányítják, és a kívánságai vezeti. A hívő emberben, ha valóban újjászületett az ember, és úgy gondolom, hogy ez is egy mutató jele annak, hogy valaki újjászületett, nem az, hogy tökéletes a cselekedeteiben, hanem hogy megvan benne a vágy arra, hogy világosságban járjon. Egy újjászületett ember akarja a jót tenni. Tehát egy hívő emberben megvan a vágy, megvan a belső készítés valamilyen mértékben, hogy nem akar tudatosan bűnben élni, nem akar tudatosan ellenszegülő lenni. A hívő ember erőfeszítéseket tesz azért, hogy megváltozzon, és a hívő ember nem akar testi ember lenni, hanem szellemi ember akar lenni, még ha ez így nem is fogalmazódik meg benne, de akarja a változást.

Ugyanakkor a hívő ember szembesül azzal, hogy ez nem mindig megy olyan jól. Vannak gyengeségei, és rádöbben arra, hogy esendő, és hogy időnként nagyon testi, hogy nagyon testi módon, nagyon érzéki módon reagál, nagyon önközpontú. A hívő ember rádöbben arra, hogy önközpontú. Ez nem baj! Sőt én úgy hiszem, hogy ez egy jó dolog. Mert ha nincs meg ez a felismerés, akkor nincs meg a motiváció, az üzemanyag a változásra. Pál azt mondja, hogy a szellemben járás a meg-oldás egyértelműen. A Galata 5,16-ot olvasom még egyszer:

Galata 5,16.

16. Mondom pedig, szellem szerint járjatok, így a testnek kívánságát nem fogjátok véghez vinni.

Ezt mindannyian próbáltuk már, és nem feltétlenül jutottunk túl messzire benne. Mindannyian próbáltunk már a saját erőnkől bizonyos dolgokat megtenni, próbáltunk változni, próbáltunk eredményeket elérni, és természetesen valamilyen mértékben sikerült. Aztán előbb utóbb, ha az ember őszinte, akkor belátja, hogy bizony megint elbuktam valamiben. Hadd fejtsem ezt ki jobban.

A keresztény életünk fundamentális igazságainak és tantételeinek nagy része a Római levélben van leírva. Ez egy olyan alap levél a keresztények számára, a mi számunkra, amelyben nagyon sok minden először van lejegyezve.

Van az első említés törvénye, amiről többször hallottál már, hogy amikor valamivel először találkozol a Bibliában, annak az értelmezése bizony végigvonul az egész könyvön, és annak a fényében kell megnézni a többi, ami ezzel kapcsolatos.

Pál apostol a Római levélben beszél először a szellemben járásról. Úgyhogy most meg fogjuk mindjárt nézni. De mielőtt megnéznénk a Róma 8-at, a zseniális elmémből megállapítom, hogy előtte van a Róma 7. Ezért a Róma 7-et fogjuk megnézni előtte, jó? Tehát a Róma 7-ben Pál apostol a fejezet vége felé leírja, hogy ő hogyan szenvedett vereséget a testben, amikor megpróbálta leállítani a bűnt az életében. Az akaraterejét használta, és újra, és újra, és újra, és újra elbukott ebben.

A Római levél 7. fejezetének második részével mindannyian tudunk azonosulni, mert mindannyian átéltük már ezt. Ő nem szégyellte azt, amit ott leírt – mindjárt fölolvassuk az egészet –, és Isten úgy döntött, hogy Pálnak ez az őszintesége belekerül a Bibliába. Erről olvasunk és ezt tanulhatjuk. Pál őszintén elmondja, hogy ő vereséget szenvedett. Őszintén beszámol erről a vereségről.

Róma 7,14.

14. Mert tudjuk, hogy a törvény szellemi; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve.

A nagy Pál apostol, a teológus, aki Gamaliel lábainál tanult, akinek személyes találkozója volt Jézussal, akinek olyan kijelentései voltak, amely páratlan volt a korai egyházban, akit Isten elhívott, mint a kegyelem apostolát, azt állítja magáról, le is írja, hogy testi vagyok! Nem tudom, ez valaha feltűnt-e? Itt magáról azt írja, hogy de én testi vagyok. Természetesen értelmezzük ezt helyesen és jól. „Mert tudjuk, hogy a törvény szellemi; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve.” Ezzel arra utal, hogy a keresztény életét a saját erejéből próbálta élni. A saját erejéből próbált megfelelni. A saját erejéből próbálta a törvény igazságos követelményeit betartani, megcselekedni, és úgy tenni mindent, ahogy azt a Biblia írja.

Olvasom tovább a 15-ös verstől egészen a 25-ig, és itt szeretném felhívni a figyelmeteket arra, hogy milyen sokszor szereppel ebben az igesorban az, hogy Pál apostol önmagára utal. Akik itt voltak két hete Rick McFarland szombati bibliaiskolás alkalmán, ők hallhatták ezt tőle. Ezt tőle tanultam, tőle vettem át. Mondtam is neki, hogy ezt, ha tetszik, ha nem, ellopom, mert annyira tetszett nekem. Azt mondta, hogy nyugodtan.

Szóval itt a Róma 7-ben a 15-től a 25-ig, ahogy olvasom az Igéket úgy fogjuk kivetíteni, hogy amikor önmagára utal Pál, azt nyomtatott nagybetűvel fogod látni, hogy egy kicsit még szemléletesebb legyen, hogy mennyire önmagára összpontosított Pál, akkor amikor ezeket írta.

Róma 7,14–25.

14. Mert tudjuk, hogy a törvény szellemi; de ÉN testi vagyok, a bűn alá rekesztve.

15. Mert amit (ÉN) cselekszem, nem ismerem; mert nem azt teszem (ÉN), amit (ÉN) akarok, hanem amit (ÉN) gyűlölök, azt cselekszem (ÉN).

16. Ha pedig azt cselekszem (ÉN), amit nem (ÉN) akarok, megegyezem (ÉN) a törvénnyel, hogy jó.

17. Most azért már nem ÉN cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn.

18. Mert tudom, hogy nem lakik ÉNbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan (ÉN)bennem, de a jó véghezvitelét (ÉN) nem találom.

19. Mert nem a jót cselekszem (ÉN), melyet (ÉN) akarok; hanem a gonoszt cselekszem (ÉN), melyet nem (ÉN) nem akarok.

20. Ha pedig ÉN azt cselekszem, amit (ÉN) nem akarok, nem ÉN cselekszem már azt, hanem a (ÉN) bennem lakozó bűn.

21. Megtalálom (ÉN) azért magamban ezt a törvényt, hogy a jót akarom (ÉN) cselekedni, mégis a rossz áll közel (ÉN) hozzám.

22. Mert gyönyörködöm (ÉN) az Isten törvényében a belső ember szerint;

23. De látok egy másik törvényt az ÉN tagjaimban, mely ellenkezik az (ÉN) elmém törvényével, és ENGEM rabul ad a bűn törvényének, mely van az ÉN tagjaimban.

24. Oh, ÉN nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg ENGEM a halálnak e testéből?

25. Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért jóllehet ÉN az elmémvel az Isten törvényének, (ÉN) a testemmel azonban a bűn törvényének szolgállok.

Ha megszámloljuk ezeket, lehet, hogy nem minden önmagára utaló szót emeltem ki nagybetűvel, de több mint harmincszor önmagára mutatva beszél arról, hogy én akarok valamit csinálni, én valamit előre akarok mozdulni, én meg akarom tenni azt, ami helyes és ami jó, és én mennyire nem tudom ezt megcsinálni. Én, folyton önmagára utal.

Ez Pálnak is a problémája itt ebben az igeszakaszban és ez a mi problémánk is, az önközpontúság és az önmagunkra való koncentráció. Ez probléma. Ha ebből meg akarunk menekülni, akkor láthatjuk, hogy ahogy eddig sem működött, ezután sem fog működni. A törvény-

kezés mindig az emberre irányítja a figyelmet, hogy te tedd meg azt, amit követel tőled az Írás, te tedd meg azt, amit mond Isten, te tedd meg, te engedelmeskedj, te csináld ezt, te csináld azt.

Az ember így magára nézve igyekszik mindenféle jó dolgot megtenni, és abba az állapotba jutunk sokszor, ha igazán őszinte a lelkiismeretünk, hogy bizony nem igazán megy. A válasz azonban sohasem önmagunkban van, hanem Jézusban. Ha önmagunkban meg lenne a válasz, akkor mi lennénk a megváltója az életünknek. De Isten tudta azt, hogy mi önmagunkat nem tudjuk megváltani, ezért elküldte a Megváltót, aki pedig rajtunk kívül van.

Amikor Pál apostol végre leveszi a figyelmét saját magáról, akkor a 25-ös versben azt mondja: „Hálát adok Istennek a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” Az ember önmagára fókuszálva tud hálát adni Istennek? Nem, önmagára fókuszálva az ember csak panaszkodik, nyafog, és kesereg. Amikor a figyelmét levette saját magáról és elkezdett Őrá figyelni, akkor már a hála fölgerjedt benne. Itt ez egy kulcs dolog, mert eljutott a végére, a saját erejének a végére, és azt mondja, hogy: „Oh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem a halálnak e testéből?” Kicsoda szabadít meg engem ettől, amiben kell élnem az életemet? Úgy érzem magam, hogy el vagyok átkozva a testemben, a lelkemben, meg mindenben, mert van egy csomó örökletes dolgom, van egy csomó hatás, ami ér engem, állandóan meg vagyok feszülve, hogy én jót akarok csinálni és nem megy! Ki az, aki megszabadít engem ettől? Annyira szeretnék tökéletes lenni, annyira szeretnék szellemi lenni, annyira szeretnék szuper lenni! De nem megy! És itt a konklúziót levonja, hogy: „Azért jóllehet én az elmémmel az Isten törvényének, testemmel azonban a bűn törvényének szolgállok.”

Az ember nem tudja átlépni a saját árnyékát. Pál úgy döntött, hogy jobb, ha megadja saját magát. Voltunk már egy páran így, hogy próbáltunk megváltozni és nem ment. Itt végre odajut, hogy megkérdezi, hogy: Ki az, aki megszabadít engem ebből? Ki az, aki fel tudna engem emelni oda, hogy ne kelljen nekem kínlódnom ezzel? Eddig ő próbálta valahogy önerőből megszabadítani magát, önfegyelemből, önszorgalomból.

Mi is kérdeztük már saját magunktól, hogy mit kell nekünk tennünk, hogy megszabaduljunk? De Pál válasza egyértelmű. Nyilvánvaló, hogy nem tudjuk magunkat megszabadítani semmilyen szinten, csak Jézus, és itt hálát ad. Amikor fölemeli a szemét Jézusra, és meglátja Őt olyannak, amilyen valójában, akkor ez felszabadítja őt. A következő igevers a 8. fejezet 1-es verse. Tudjuk, hogy itt azonnal következik, mert ő ezt nem fejezetenként írta, hanem egy egybefüggő levélként.

Róma 8,1.

1. Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Szellem szerint.

Mit mond Pál apostol? Hogy benne élek ebben a testben, benne élek ezekben a korlátokban, benne élek ezekben a testi meg lelki ingerekben meg vágyakban, de ha fölemelem a szemem és meglátom Jézust, akkor meglátom a szellemi igazságot, hogy Őbenne nincsen semmilyen kárhoztatásom. Nem kell magamat vádolnom, hogy milyen vagyok! Nem kell magamat vádolnom, hogy én milyen nyomorult, szerencsétlen ember vagyok, aki annyiszor elbuktam! Mert Őrá nézek és Őbenne vagyok, és nincsen azért kárhoztatása senkinek, aki Krisztus Jézusban van. Halleluja!

Semmi kárhoztatása nincs az embernek, aki Krisztus Jézusban van. Ezt az ember nem tudja saját magától előidézni. Mikor magadra nézel, akkor szembesülsz a kárhoztatással, a bűntudattal, azzal, hogy mennyire nem vagy a mércének megfelelő, hogy mennyire nem vagy az az ember, aki hiba nélkül meg tudja elégíteni a törvény követelményeit.

De amikor Jézusra nézünk, akkor szembesülünk a megigazulásunkkal. Amikor rá nézünk Jézusra, akkor szembesülünk azzal, hogy hoppá, én Őbenne vagyok! Ő pedig azt mondja rólam, hogy nekem nem kell magamra nézni, mert úgysem vagyok képes arra, hogy magamat megigazítsam. Meglátom azt, hogy Jézus igazsága az én igazságom. Meglátom azt, hogy az Atya úgy néz rám, hogy bennem Jézust látja, a megigazultat látja, hogy bennem a tökéletest látja. Nem a lelkemet látja, hogy én milyen nyomorult vagyok, nem a lelkemet látja, hogy én mennyire akarok, de nem megy és elbuktam, hanem azt látja, aki az igaz bennem. Azt az igazságot, ami Őbenne, Jézus Krisztusban van,

azt Ő nekem tulajdonítja. Ez az enyém. Amikor fölemeled a szemed erre, akkor Őrá nézve nem a saját magad gyengeségeivel törődsz, hanem azzal, hogy Ő milyen jó.

Pál apostol erről beszél. A 7. fejezet után jön a 8-as fejezet, ahol ezt kibontja, végig. Elkezd Krisztusról beszélni, a megváltásról beszélni, a megigazulásról, és arról, hogy Krisztusban micsoda ajándékot kaptunk, hogy a szellemi ember felette áll a testi embernek. Csodálatos! A Római levél 8. fejezet 4-es verse mondja ezt:

Róma 8,4.

4. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Szellem szerint.

Ezt itt a szellemben járásról beszél. Az 5-ös vers pedig elmondja, hogy ez miben nyilvánul meg.

5. Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Szellem szerint valók pedig a Szellem dolgaira.

A testi ember a testi dolgokra gondol. A szellemi ember pedig a szellemi dolgokra gondol. Fölmerül a kérdés, hogy én nem akarok testi lenni, én szellemi ember akarok lenni, de hogyan tudom ezt megtenni? Hogyan tudok szellemivé válni? Hogyan tudok szellem szerint élni? Hogyan tudom a Szellemet követni? Hogyan tudok a tetszésére lenni Istennek abban és azzal, hogy a szellemi dolgokat cselekszem? Itt a kulcs!

Itt meg tudod magadat vizsgálni, és itt van a válasz is, hogy a szellemi ember szellemi módon gondolkodik, a szellemi dolgokra gondol. A lelkét a szellemi dolgok irányába fordítja, nem pedig a testi dolgok felé. A testi ember pedig a lelkét a testi irányba fordítja, nem pedig a szellemi irányba. Tehát nem olyan bonyolult ez, az Ige elég nyilvánvalóan elmondja. Vagyis a szellemi dolgokra való összpontosítás szellemi embert eredményez. Ha a szellemi dolgokra koncentrálsz az ember, akkor szellemi emberré válik. Ez pedig a lényege a dolgoknak. Megkérdezheted magadtól, hogy: Mire fókuszál az elmém? Hogyan élem az életemet a hétköznapiakban? Mire összpontosít a gondolkozásom? Mi az, amire figyelek? A félelmekre, az irigységekre, az érzéki dolgokra, a dühre, a keserűségekre, a versengésre, a kivagyiságra, a hazugságokra, meg a haragra? Ezen gondolkodom? Mert, ha ezen gondolkodol, akkor testi módon gondolkodol, és bármilyen jó cselekedeteid vannak, testi vagy a Biblia meghatározása szerint.

Ha félelemmel teljesek a gondolataid, ha aggodalmakkal teljesek a gondolataid, ha a kétségbeesítő, negatív, pesszimista gondolatokat forgatod magadban és erre összpontosítasz, a Biblia testi-nek nevez, ha így éled az életedet.

Ha Isten dolgaira gondolunk, ha Isten kijelentett igazságai szerint gondolkozunk magunkról – úgy gondolom, hogy ez időnként nehezebb, hogy összpontosítsunk arra, amit Ő mond, mert ezt nem látjuk, ezt nem érezzük –, akkor a Biblia minket szelleminek nevez.

Tehát még egyszer: mik a szellemi dolgok? Azok, amik igazak a szellemi világban, azok az igazságok. Ha ezekre gondolunk és ez alapján fogunk cselekedni, ezt látjuk meg az Igében, ahogy Jakab mondja, és ez alapján cselekszünk, akkor ez realizálódik az életünkben.

A szellemi dolgok magasabb rendűek a világi dolgoknál. A szellemi dolgok igazak Isten előtt. A szellemi dolgok nagyobbat nyomnak a latban, nagyobb súlyuk van, mint a kézzelfogható, látható dolgoknak, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók. A szellemi igazságok örökkévalók, soha nem fognak elmúlni. Soha nem múlnak el! Ezek a látható dolgok, érzékelhető dolgok pedig mind elmúlnak. Elmúlnak az érzéseid. Azok az érzéseid, amiket most haragként vagy dühként megélsz a szomszédod felé, vagy a főnököd felé, vagy az anyagi helyzeted miatt, elmúlnak egyszer. A tested fájdalma is elmúlik egyszer. Ezek a kézzelfogható dolgok mind elmúlnak, mert ideig valók. Ha ezekre összpontosítunk, akkor a mulandó dolgokra összpontosítunk. Ezeket persze nem kell letagadni, mert valóságos dolgok, de akkor tudnak megszépülni, megjavulni, meggyógyulni, kiteljesedni, ha a szellemi dolgokra összpontosítunk, az Igére. Ha arra összpontosítunk, akkor az megnyilvánul a lelki és a fizikai síkon is. Erről szól a mai üzenet.

Amiket Jézus elvégzett értünk, amiket Ő tényként közölt, igazságként, hogy mi az, amit tett értünk, ha az ember ezeken az igazságokon gondolkodik, akkor a Biblia befejezett dolgaira gondol, és ez életet fog hozni. A Kolosse 3,1–2-ben van nagyon szépen leírva ugyanez, csak más szavakkal.

Kolosse 3,1–2.

1. Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülven,

2. Az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel.

Itt is van valami olyan szellemi dolog, amit az ember nem érez, nem lát. Mi az, hogy ha feltámadtatok a Krisztussal? Ugye, írja az Efézusi levél, hogy vele együtt feltámadtatok, és ültettetek az Atya jobbjára, hatalomban. Érzed ezt? Látod ezt? Tapasztalod? Lehet hinni és lehet kutatni, hogy mi ez. Tehát ha feltámadtál Krisztussal, márpedig ti is mindannyian, akik újjászületettek, Jézussal együtt feltámadtatok, az odafelvalókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülven. Az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel! Itt a „törődjétek” szó a görögben nem ez a szó, hanem a gondolkodás. Ez azt jelenti, hogy gondol, gondolkodik, meggondol, megfontol, érez valamilyen módon, érdeklődik valami iránt. Ilyen jelentéstartalma van ennek a szónak, amit itt Károli a törődik szóval fordított. De ez a törődik is, úgy gondolom, nagyon helyénvaló és jó szó, mert nem tudsz úgy törődni valamivel, hogy ne gondolnál rá. Tudsz úgy törődni a gyermekeddel, a munkáddal, a közösségeddel, a házasságoddal, a kiskutyáddal, hogy nem gondolsz rá? Azt mondja itt Pál, hogy az odafelvalókon gondolkodjatok. A szellemi dolgokon gondolkodjatok, azzal törődjétek.

Ez az Ige is a szellemben járásról szól. Ha újjászületél, akkor a szellemedben világosság van. Ha újjászületél, akkor a kapcsoló, ami azt a világosságot fel tudja hozni a lelkedbe és a testedbe, az az elmédben van. Amikor elkezdesz azon gondolkodni, amit Ő mondott rólad és elkezded azt elhinni, mert nem csak gondolni kell rá, hanem el is kell hinni, hogy az igaz és elkezded ezt magadévá tenni, akkor egy világosság gyúl benned. És ha világosság gyúl benned, hogy hoppá, nem is vagyok olyan rossz állapotban! Mert Jézus Krisztusban én teljesen beteljesedtem. Krisztus értelme bennem van. Meggyógyultam. Áldott vagyok. Bőségben vagyok. Ha az ember elkezd így gondolkodni, akkor ez egy olyan fényt gyújt benne, ami meg fog nyilvánulni a lelki állapotában is.

A szellemedben öröm van, és ha gondolsz erre a szellemi öröme, akkor előbb-utóbb a lelkedben is, tehát a megnyilvánulásaidban is örülni fogsz. A szellemedben szeretet van. Ott te szeretted az ellenségedet. Ha újjászületél, akkor a szellemedben szeretet van. A szellemedben békesség van! Minden értelmet felülhaladó békesség van a szellemedben. Amikor a gondolataiddal összpontosítasz erre és kimeríted onnan, mint egy mély kútból a jó hideg vizet, akkor felfrissülsz tőle, hogy nem kell szomorkodnod amiatt, hogy megbántottak, nem kell szomorkodnod, hogy nem úgy mennek előre a dolgaid, ahogy te azt eltervezted magadnak.

Vannak, akik akadályoznak, vannak, akik támogatnak, vannak, akik ezt mondanak rád és ellened, de téged ez nem zavar, mert a te identitásod, önértékelésed, a tudatod nem csupán abban van, hogy ki vagy te a testben, hanem abban, hogy ki vagy te igazából Krisztusban. Krisztusban te egy nagyon szeretett ember vagy. Akkor is, ha a világban esetleg sokan elhagytak, vagy ellened fordultak. Te szeretett ember vagy! Ha tudod, hogy Isten szeret téged és elfogadott és értékes vagy neki, az Ő drága vérért adta oda érted, ha ezt magadévá teszed, akkor nem fog zavarni az, hogy mi van körülötted. Legalábbis nem fog akkora súlyt nyomni ez az életedre, hogy téged ez összeropantson. Nem fogsz önmagadra nézve, azt keresve szomorkodni, hogy engem senki nem szeret, én milyen elhagyott vagyok, én milyen szegény vagyok, én milyen nyomorék vagyok, én milyen akármilyen is vagyok, hanem arra fogsz nézni, hogy ki vagy te Őbenne.

Amikor felkapcsolod az elmédben a lámpát, akkor világosság gyúl benned, a lelkedben, az a világosság, ami benned már ég, ami benned már ott van. Amikor az elménk önmagunkra fókuszál, akkor a kapcsoló le van kapcsolva. Amikor az ember önmagára figyel, hogy nekem mi van, nekem milyen lehetőségeim vannak, nekem milyen esélyeim vannak, nekem milyen múltam van, milyen hibákat követtem el, mennyi mindent elrontottam, mennyire nincs jövőképem az alapján, amit idáig

tettem és elértem, akkor az ember önmagára fókuszál. Ez önmagában is egy önző dolog, hogy mindig én, mindig én vagyok a középpontban, de a szellemi embernek nem az én van a középpontban, hanem Jézus. Mint ahogy Jézus élte az életét, nem önmagára gondolva vitte véghez mindazt a testben, hanem az Atyára gondolva és rád gondolva tette. Ha önző lett volna és saját érdekeit nézi, akkor nem megy a keresztre. Mert akkor azt mondta volna, hogy hát nem! Különben is ez fáj. Fáj a lelkenek, fáj a testemnek! Nem érdemlitek meg és lehetne sorolni. Mindenféle kifogást hozhatott volna a test szerint. A test szerint még igaza is lett volna. De milyen jó, hogy a szellemi igazság az nagyobb igazság! Milyen jó, hogy Ő szellemi ember volt!

Amikor önmagunkra fókuszálunk és önmagunkra nézünk, akkor úgy járunk, mint Pál apostol a Római levél 7-ben, hogy testiek vagyunk, és próbáljuk legyőzni a sötétséget, miközben csak arra van szükség, hogy felkapcsoljuk a lámpát. A lámpát úgy lehet fölkapcsolni, hogy a fókuszodat, a figyelmedet másra összpontosítod. Szellemben vagy testben járni egy döntés kérdése. Nem növekedés kérdése. Tud szellemben járni sok csecsemő keresztyén is, ha úgy dönt, hogy a szellemi dolgokra fókuszál, és azt tartja szem előtt. Azon múlik, hogy szellemben jár valaki, vagy testi módon éli az életét, hogy min gondolkodik. Ebbe nem belenövekedni kell, hanem egy pillanat műve az, hogy az ember megváltozik ebben.

Növekedni másban kell. Növekedni abban kell, hogy a kapcsolódó föl legyen folyamatosan kapcsolva. Növekedni abban kell, hogy amikor észreveszed, hogy magadra nézel, akkor minél előbb fölemeld a fejedet. Növekedni abban kell, hogy minél kevesebb időt töltsünk önmagunkra fókuszálva és minél több időt töltsünk Jézusra nézve. Tehát ebben növekedni kell! Ezt húsz, harminc évig gyakorolhatja az ember. Száz évig is itt a földön, hogy Őrá nézzen. Ebben lehet fejlődni, hogy minél előbb az ember fölkapcsolja a villanyt, minél előbb odaérjen arra a szintre, úgymond, hogy minél előbb megbocsásson, minél előbb elengedje a sérelmeket, minél előbb túllendüljön a lelki nehézségeken, a lelki keserű problémákon, hogy minél előbb levegye a figyelmét magáról és a körülményeiről. Ebben növekedni kell! De maga az, hogy szellemben jársz, vagy testben jársz, az egy döntés kérdése. Egy pillanat műve, hogy kire nézel, hogy mire nézel. Bizony!

Róma 8,6.

6. Mert a testnek gondolata halál; a Szellem gondolata pedig élet és békesség.

A testnek gondolata halál, a Szellem gondolata pedig élet és békesség. Itt a „testnek gondolata halál” nem a fizikai halálról és nem a létezés megszűnéséről szól, hanem, ahogy olvasod a Galata levél 5. fejezetét tovább, mint ahogy az előbb is olvastuk, akkor láthatod azt, hogy ez a halál egy bizonyos fajta elszakadást jelent attól a közösségtől, amelyben ott van az, amire igazából vágysz.

Eszembe jut ilyenkor mindig, amikor ez az Ige felszínre jön, a tékozló fiú esete. Mindannyian ismeritek a történetet és talán emlékszel arra is, hogy az apa kétszer említi a történet második felében, amikor a tékozló fiú hazatért, hogy a fiam meghalt, de feltámadott. Kétszer mondja! Elmondja ezt a bátyjának is, hogy a te testvéred meghalt, de feltámadt. Hol olvassuk a történetben, hogy meghalt volna, hogy nem lélegzett, vagy, hogy megették őt a disznók? Olvasunk valami ilyent? Nem! Milyen halálról beszélt itt? Szellemileg volt halott? Nem volt! Ez a történet ebben az értelemben nem erről szól. Hanem az élet azt jelenti, hogy közel vagy az atyai házhoz, közel vagy az ellátáshoz, ott vagy a védelem alatt, az atyai házban. Közel vagy! Elsz ott a közösségben!

Amikor a fiú elment, és eltékozolta a vagyont, akkor távol volt az atyai háztól, távol volt a védelemtől. Távol volt minden olyan dologtól, ami őt pozitívan tudta volna befolyásolni, és ezt az apa halálnak nevezi. A Róma levél hasonlóképpen halálnak nevezi. Amikor a test gondolata azt okozza benned, hogy távol vagy az Atya védelmétől, a gondoskodásától, a szerető ölelésétől. Attól, hogy Ő ténylegesen, valóságosan téged fizikai, lelki mivoltodban meg tudjon elégíteni. Ezt hozza a testi gondolkodás. Természetesen újjászületett szellemként nincs elszakadás, tehát az üdvösség megmarad, de a testi gondolkodás azt hozza magával, hogy testi eredményeket érsz el. Ha a test cselekedeteit végzi az ember, akkor azt fogja learatni, amit elvetett. A Szellem gondolata pedig élet és békesség – mondja itt. A 6. vers még egyszer:

Róma 8,6.

6. Mert a testnek gondolata halál; a Szellem gondolata pedig élet és békesség.

A Szellem gondolata élet és békesség. Párhuzamot akarok vonni a tékozló fiús történettel. Ott azt mondja az apa, hogy meghalt és feltámadott. Nem a fizikai feltámadásról beszél, hanem arról, hogy feltámadt arra az új életre, amely azt hozza magával, hogy a házasság borjút levágták neki, és ünnepség van és lakodalom van és gyűrűt húztak az ujjára és új cipő és új ruha és köntös. Élet és békesség a Szellem gondolkozása. Amikor az a tékozló fiú elkezdett szellemi módon gondolkodni, mit olvassunk az Igében? Azt *gondolja*. A gondolkodásmódjában volt egy változás, hogy én itt halok éhen és a disznók moslékát sem ehetem meg, de az Atyám házában még a szolgák is bőségben élnek, elmegyek hát haza. Igaz, hogy a testi éhsége volt a motivációja, de elkezdett másképpen gondolkodni. Mit mond az apa róla? Halott voltál, de most feltámadtál. Itt meg azt olvassuk, hogy a testnek gondolata halál, a szellem gondolata pedig élet és békesség.

Visszafelé nézzük ezt a dolgot. Ha a te életedben a valóság, amit megtapasztalsz, nem élet és békesség, tehát nem a nyugalmat, a békességet, az életet, a gyarapodást, a jólétet, a lelki értelemben és a fizikai értelemben lévő dolgokat éled és tapasztalod meg, akkor lehetséges, hogy el kell kezdened másképpen gondolkodni. A gondolkodás megváltoztatásával jön az élet és a békesség. Az a szomorú, hogy vannak ennek az igazságnak hamisítványai. Az agykontroll, a reiki, meg ezek a meditációs dolgok mind-mind az eredeti hamisítványai. Hamisítványa csak annak lehet, ami valódi. Ez az igazi! Én hiszem és vallom, hogy a Biblia az igazi, az eredeti. A hamisítvány pedig csak egy másolat, ami soha nem fogja elérni azt a teljességet, amit a Biblia mond.

Sajnos mégis látom azt, hogy egy-két ilyen hamisítványt gyakorló ember élete jobb lelki értelemben és fizikai értelemben, mint egy-két keresztényé. Miért lehetséges ez? Mert egy-két keresztény testi módon gondolkodik. Rosszul fogalmaztam, bocsánat. Időnként testi módon gondolkodom – ne öntsem ezt rátok. Figyelnem kellene erre jobban, igen. Bizony!

Le tudjuk saját magunkat ellenőrizni. Nyugalomban vagyunk, békességben vagyunk, kiegyensúlyozottságban vagyunk, vagy állandó idegrendszeri problémáink vannak az idegesség miatt, meg gyomorgörcs, meg veseprobléma, meg epeprobléma, meg mindenféle olyan fizikai tünet, ami igazából a lelkünk ápolatlansága, a lelkünk kiegyensúlyozatlansága miatt van. A természetes és testi gondolatok és gondolkodásmódok aggódáshoz, depresszióhoz és kétségbeeséshez vezetnek. A természetes gondolkodásmód következménye az, hogy amikor bekapcsolod a tévét, ha bekapcsolod egyáltalán – bár sok szellemi ember úgy gyakorolja a szellemi életét, hogy be sem kapcsolja, és nem nézi a híradásokat –, de esetleg ha mégis szembe jön veled valami hír a háborúval, az inflációval, a nehézségekkel kapcsolatban, akkor te hogyan gondolkozol arról? Beállsz a sorba és panaszkodsz ugyanúgy, mint ahogy a többség? Beállsz a sorba és azt mondod, hogy hát igen, igen, olyan bizonytalan a világ, nem tudjuk mi lesz holnap, csak éljük túl a mai napot valahogy? Ez a gondolkodásmód egyenlő a testi gondolkodásmóddal.

Nem ítélek én el senkit sem emiatt, mert mindannyian volt már, hogy ebben elbuktunk. Egyszerűen azt mondom, hogy van igei garancia arra, hogy az életünk jobbá válhat, hogy előrefelé mehet. Mert Isten a növekedésben érdekelt, és Ő abban dicsőül meg, hogy mi sok gyümölcsöt termünk az Ő számára. Az, hogy mi tönkremegyünk, hogy megbetegszünk, hogy idő előtt meghalunk, hogy nincs elég pénz a zsebünkben és éhezünk, nem dicsőíti meg Istent. Istent az dicsőíti meg, ha az Ő tökéletes visszatükröződései vagyunk minél jobban. Az Ő tökéletes visszatükröződésében pedig csak a jólét, a boldogság, a kiegyensúlyozottság lehetséges, mert a mennyben ezek vannak. Ott nincs betegség! Ott nincs félelem! Isten nem kap gyomorgörcsöt amiatt, hogy milyen problémák vannak a világban. Amikor valójában megéljük ezt a hétköznapijainkban, hogy olyanok vagyunk, mint Jézus, mert Őrá nézünk és elváltozunk az Ő hasonlatosságára, akkor tényleg Őt tükrözzük vissza.

Ahogy valaki mondta a múltkor bibliakörön és sokszor elhangzott már ez ott közöttünk, hogy ez az igazi, jó személyes evangelizáció, amikor nem prédikálsz és nyomod az Igét ész nélkül a másik fejére, hanem az életteddel egyszerűen csak visszatükröződsz azt a dicsőséget, ami Ő. Egyszerűen csak megbízható vagy, pontos vagy, szavahihető vagy, tisztességes vagy, becsületes vagy, és lehetne ezeket az isteni erényeket sorolni. Ha ez vagy, ezzel bemutatod Őt. Ez sokkal többet és sokkal job-

ban beszél Istenről, mint amikor prédikálsz és prédikálsz és mondod, mondod, mondod, miközben esetleg mást cselekszel, vagy más van a te életedben jelen. Úgyhogy legyünk szellemiek és gondolkodjunk szellemi módon és menjünk vissza a Galata levél 5-höz.

Galata 5,22–24.

22. De a Szellem gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívésség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.

23. Az ilyenek ellen nincs törvény.

Ez is megérne egy egész alkalmat erről beszélni, hogy az ilyenek ellen nincs kárhozható ítélet. Az ilyenek ellen nincs törvény, ami elítélne. Nincs törvény, ami elítéli azt az embert, aki szeretetben jár. Még a világban sem!

24. Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.

Ezek vagyunk mi, ugye? Meg van feszítve a testünk. Ez a megfeszítés nem a vasárnapi ebéd utáni feszülést jelenti, hanem, hogy az indulatokat feszíti meg az ember.

Galata 5,26.

26. Ne legyünk hiú dicsőségkivánók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők.

Galata 6,1–8.

1. Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti, akik szellemiek vagytok, igazítsátok helyre az ilyet szelídségnek szellemével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is.

Itt szellemi embernek nevezi a gyülekezetben élőket.

2. Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be a Krisztus törvényét.

3. Mert ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg.

4. Minden ember pedig az ő maga cselekedetét vizsgálja meg, és akkor csakis önmagára nézve lesz dicsekvése és nem másra nézve.

5. Mert ki-ki a maga terhét hordozza.

6. Aki pedig az Igére (Rhema) tanítatik, közölje minden javát tanítójával.

7. Ne tévelyegjete, Isten nem csúfoltatik meg; mert amit vet az ember, azt is fogja aratni.

8. Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; aki pedig vet a Szellemnek, a Szellemből arat örök életet.

Ez a két ígevers itt egy kulcsdolog, ami kicsit magyarázza is az előtte levő Igéket, amikor a test cselekedetei felsorolásának a végén azt olvassuk, hogy akik ilyeneket cselekszenek, Isten országának az örökösei nem lesznek. Itt nem az üdvösségről van szó. Mert ha az üdvösségről lenne szó, akkor egy ember sem lenne a mennyben. Még Pál sem! Mert mindannyian voltunk már és nem fogok ezzel nagy titkot elárulni, de leszünk is még abban az állapotban, amikor test szerint gondolkozunk, test szerint cselekszünk. Amikor az ember ezzel szembesül és ezt felismeri, akkor van lehetőség a megtérésre. Megtérek ebből! Itt arról van szó, hogy az ember, amit elvet, azt aratja. Egyébként a bűn, amit az ember a test szerinti gondolkodásmódjával elkövet, akár a testével, akár verbálisan, akár lelki szinten, verseng, irigykedik, stb. ez azt a fajta igazságot, hogy a szellemedben igaz vagy, nem érinti.

Tehát az, hogy elkövetünk bűnöket, vagy bizonyos dolgokat rosszul teszünk, nem törli ki az újjászületést a szellemünkből. Miért is? Az Ige önmagát magyarázza: mert a szellemünk el van pecsételve, le van zárva. Oda Isten Szelleme beköltözött és ott is marad. Az, hogy a lelkedben, kívül a testedben valamit csinálsz, az nincs arra hatással, ami ott bent van. Olyan ez, mint amikor a nagymama elrakja a befőttest és lezárja celofánnal és tesz a paradicsomra egy kis olajat előtte, lezárja celofánnal, letekeri. Nem megy oda be semmi! Ezért tud tartós lenni, tartós maradni. Nagyon régen, amikor még nem volt celofán, száz évvel ezelőtt, akkor is dunsztoltak és tettek el mindenféle köcsögökben dolgokat, tartósítottak és akkor viaszt tettek rá. Méhviaszt, vagy gyertyaviaszt és azzal zárták le, hogy se be, se ki ne tudjon semmi sem menni. Gyakorlatilag a Szent Szellem így be van zárva, nem érinti meg az a bűn, ami kívül van.

De ez nem jelenti azt, hogy az Istennel való kapcsolatod, mivelhogy nem tud megszakadni, ezért nincs következménye annak, hogy te bűnt követsz el. De van következménye! Miért? Mert amit vet az ember, a lelkében, a testében, azt a lelkében és a testében le fogja aratni. De hála Istennek, nem csak erről szól az Ige! Hanem arról is szól, hogy aki pedig vet a Szellemnek, a Szellemből arat örök életet. Úgyhogy ez az igevers nem egy rossz igevers, hogy jaj, féljünk, nehogy valami rosszat csináljunk! Attól nem félsz, hogy jaj, nehogy valami jót csináljak? Nehogy valamit szellemi módon csináljak? Ez fel sem merül benned, ugye? Persze, hogy nem! A rossztól hajlamosabbak vagyunk félni. Töre-kedni kell arra, hogy szellem szerint járjunk, szellem szerint gondolkodjunk, szellem szerint éljünk, és annak lesz egy pozitív, jó kihatása a lelki és a testi szinten is. Ennyi! Ámen! Dicsőség Istennek! Halleluja!

*A függőleges vonallal jelzett igeversék más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

AZ ÜDVÖSSÉG IMÁJA

*„Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról,
és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta
Őt a halálból, üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk
a megigazulásra, szájjal teszünk pedig vallást
az üdvösségre.” (Róm. 10,9–10)*

**Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia.
Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért.
Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én
megigazulásomért, a Biblia tanítása szerint.**

**Kérlek, Jézus, legyél az én Uram!
Kérlek, Jézus, legyél az én Megváltóm!
Kérlek, Jézus, legyél az én Gyógyítóm!
Költözz a szívembe és teremts újjá engem!**

**Jézus, Te vagy az én Uram!
Jézus, Te vagy az én Megváltóm!
Jézus, Te vagy az én Gyógyítóm!**

**Meg vagyok váltva! Újjászülettem Krisztusban.
Az Ő szent vére megtisztított minden bűntől.
Köszönöm, Úr Jézus, az örök életet! Ámen.**

ELÉRHETŐSÉGEINK

POSTACÍM: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

TITKÁRSÁG: +36 (70) 428-4144 **ÚJ!**

E-MAIL: titkarsag.ksze@gmail.com **ÚJ!** (Kántor Ibolya)

SKYPE: kszetitkar • HONLAP: www.ksze.org

INTERNET RÁDIÓ: www.kszeradio.hu

YOUTUBE: KSzEVideo

ÚJSÁG SZERKESZTŐSÉG: oromhirdo@gmail.com **ÚJ!**